

Biserica – Partea a 2-a din 2

***„Și [Cristos] este Capul Trupului, adică Biserica; El este Începutul, Primul-născut din morți, ca să aibă întâietatea în toate.”
Coloseni 1:18***

În prima parte a analizei noastre asupra subiectului „Biserica”, care a apărut în numărul din luna trecută al revistei The Dawn, ne-am concentrat asupra semnificației biblice a cuvântului „biserică”, asupra modului în care aceasta a luat naștere după Prima Venire a lui Isus și asupra cerințelor pentru a deveni membru. De asemenea, am discutat ce înseamnă a fi „botezat în Cristos”, simbolul botezului cu apă și organizarea bisericii așa cum este prezentată în Biblie.

În numărul din această lună, vom aprofunda această temă. Printre subiectele importante care vor fi discutate în paginile următoare se numără: rolul celor doisprezece apostoli și al altor slujitori ai Bisericii; misiunea Bisericii; precum și fazele cerești și pământești ale planului lui Dumnezeu pentru mântuirea întregii omeniri de păcat și moarte prin Cristos.

Cei doisprezece apostoli

Conform rânduielii divine, întreaga biserică, începând de la Cincizecime, urma să fie slujită de doisprezece apostoli numiți de Dumnezeu. (Apocalipsa 21:10, 14; Efeseni 2:19, 20) În conformitate cu aceasta, Isus a ales doisprezece

persoane care să-L însoțească în timpul slujirii Sale, pentru ca aceștia să poată primi pregătire și instruire personală de la El. Aceștia erau Petru, Andrei, Iacov, Ioan, Filip, Bartolomeu, Toma, Matei, Iacov, fiul lui Alfeu, Tadeu, Simon și Iuda. Matei 10:2-4

Iuda, după cum știm, s-a dovedit a fi necredincios, iar Scripturile indică faptul că Pavel a fost ales de Domnul să-i ia locul. În Faptele Apostolilor 1:23-26 ni se relatează despre efortul celor unsprezece apostoli rămași de a alege pe cineva care să-i ia locul lui Iuda. Ei l-au ales pe Matia. Totuși, această acțiune a avut loc înainte ca ei să primească Duhul Sfânt, și nu există nicio dovadă că Domnul a onorat alegerea lor. Numele lui Matia nu mai apare după aceasta.

Cuvântul „apostol” [în greacă: „apostolos”] înseamnă „cel trimis”, un delegat sau ambasador al Evangheliei. Din acest punct de vedere larg, fiecare creștin este un apostol, pentru că toți suntem „ambasadori ai lui Cristos”. (2 Corinteni 5:20) De fapt, cuvântul grecesc „apostolos” este folosit în Biblie cu referire la alte persoane decât cei doisprezece apostoli aleși. (Ioan 13:16; Filipeni 2:25) Totuși, aceasta nu înseamnă că aceștia ocupau aceeași poziție înaltă de autoritate în biserică ca cea acordată prin numire divină celor aleși în mod special de Domnul.

În Ioan 17:12, Isus se referă la cei doisprezece apostoli numiți prin voia divină ca fiind cei pe care Tatăl Său Cerească i-a dat. Acești apostoli speciali nu s-au ales reciproc pentru această funcție, așa că nu aveau autoritatea de a-l alege pe Matia să-i ia locul lui Iuda. La fel cum Domnul i-a ales pe ceilalți, tot așa, la timpul și în felul Său, după învierea Sa, L-a ales

pe Pavel și i-a dat autoritate ca unul dintre cei doisprezece.

Cei doisprezece apostoli erau mai mult decât simpli predicatori ai Evangheliei. Ei erau inspirați în mod miraculos de Duhul Sfânt, ceea ce le-a permis să vorbească și să scrie mesajul Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu cu autoritate și acuratețe. Cuvântul lor era, și este încă, un mesaj divin pentru fiecare creștin. Tocmai datorită acestei poziții de autoritate pe care o ocupă în organizarea bisericii, biserica desăvârșită este asemănată cu o cetate. Se arată că această cetate simbolică are douăsprezece pietre de temelie, iar pe aceste pietre sunt scrise numele „celor doisprezece apostoli ai Mielului”. Apocalipsa 21:14

Alți slujitori

În Efeseni 4:11, apostolul Pavel ne informează că Domnul a rânduit și alți slujitori în Biserică. Pe lângă apostoli, El a rânduit profeți, evangheliști, păstori și învățători. Petru vorbește despre scriitorii Vechiului Testament ca fiind „profeții sfinți” ai lui Dumnezeu. (2 Petru 3:2) Aceștia au scris fiind „mânați de Duhul Sfânt”, așa că creștinul trebuie să considere cuvântul lor, la fel ca pe cel al apostolilor, ca având autoritate. 2 Petru 1:21

Cu toate acestea, când Pavel vorbește despre profeți ca slujitori în biserică, el folosește termenul într-un sens mult mai larg, aplicându-l celor care propovăduiesc public Evanghelia. (1 Corinteni 12:28; Efeseni 4:11; Faptele Apostolilor 11:27, 28; Faptele Apostolilor 15:32; Faptele Apostolilor 21:10, 11) Acești profeți, evangheliști, păstori și învățători sunt cu toții slujitori esențiali în biserică, dar nu sunt

inspirați așa cum au fost cei doisprezece apostoli și nici nu sunt rânduiți în același mod miraculos ca apostolii.

Expresia din Noul Testament, „au rânduit ... bătrâni în fiecare biserică”, conform textului grecesc, , se referă mai degrabă la „întinderea mâinii”, ca în cazul votului. (Faptele Apostolilor 14:23) Implicația clară este că slujitorii de rang inferior ai bisericii, atât bătrânii, cât și diaconii, trebuiau să fie aleși prin votul congregației pe care urmau să o slujească.

Termenul biblic „prezbiter”, care apare și în versetul de mai sus, se referă, în general, la bărbații care slujesc biserica în plan spiritual. Un pastor, un învățător, un evanghelist sau un profet, în calitate de interpret public al Cuvântului, ar intra sub denumirea generală de „prezbiter”. Cuvântul grecesc „presbuteros”, din care este tradus în Faptele Apostolilor 14:23, semnifică o persoană matură. În biserică, acesta ar descrie o persoană recunoscută ca fiind fermă în credință și matură spiritual prin experiență.

Cuvântul „episcop” este, de asemenea, folosit în Noul Testament și se aplică slujitorilor de sex masculin aleși de biserică. Cuvântul grecesc „episkopos”, din care este tradus, înseamnă „superintendent” sau „supraveghetor”. Toți bătrânii sunt, în mod corespunzător, în funcție de ocazie și de abilități, supraveghetori în biserică. Este datoria lor să vegheze asupra turmei lui Dumnezeu și să se îngrijească de nevoile acesteia, în special din punct de vedere spiritual. 1 Timotei 3:1,2; Tit 1:7

Cuvântul „diacon” apare, de asemenea, de câteva ori în legătură cu organizarea Bisericii primare. Este

o traducere a unui cuvânt grecesc, „diakonos”, care înseamnă „a îndeplini sarcini” sau „a se ocupa de”. Scripturile afirmă că diaconii erau „oameni cu o reputație bună, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune”, numiți pentru a ajuta la organizarea aspectelor materiale ale bisericii. Primii dintre aceștia care au fost numiți au fost în biserica din Ierusalim. Faptele Apostolilor 6:2-4; 1 Timotei 3:8-13

Calificările biblice pentru cei care pot fi aleși în mod corespunzător de o congregație pentru a sluji ca prezbiteri, episcopi și diaconi sunt prezentate de Pavel în 1 Timotei 3:1-13. În aceste calificări, expresia „apt să învețe” implică o înțelegere corectă a Adevărului planului lui Dumnezeu, așa cum este învățat în Biblie. Orice grup de credincioși consacrați, mare sau mic, care are frați care îndeplinesc aceste calificări, este autorizat de Scripturi să-i aleagă pentru aceste slujbe. Când se face acest lucru, aceste numiri sunt recunoscute de Domnul.

Scripturile arată clar că niciun grup de creștini nu trebuie să se bazeze pe o biserică-mamă pentru a obține autoritatea de a alege slujitori, de a ține adunări și de a duce mai departe lucrarea Domnului. De asemenea, congregațiile nu trebuie să fie mari pentru a-și exercita libertatea în acest sens. Relatarea biblică arată că multe dintre biserici, sau grupuri de creștini, din vremea apostolică erau organizate în casele credincioșilor și își țineau adunările regulate în aceste case. (Romani 16:5; 1 Corinteni 16:19; Coloseni 4:15) Același lucru se întâmplă și astăzi. Acum, ca și în trecut, Domnul îi binecuvântează din belșug pe cei care găsesc alți oameni cu care pot colabora ca grup — sau, în

sensul biblic, ca biserică. Aceștia își pot alege propriii slujitori prin simpla metodă a ridicării mâinii. Nu este necesară nicio listă de membri, iar o astfel de listă nu este autorizată de Scripturi.

În Biblie nu se găsesc prea multe indicii cu privire la natura adunărilor ținute de diversele grupuri din Biserica Primară. Cu siguranță, apostolii și alții țineau, ocazional, predici. Cu toate acestea, se pot ține adunări folositoare chiar dacă nu există nimeni calificat să țină o predică. Adunările dedicate studiului biblic, atât tematic, cât și contextual, în cadrul cărora toți cei prezenți au ocazia să-și exprime gândurile și să pună întrebări, sunt foarte utile. Un bătrân, dacă a fost ales unul, ar trebui să se ocupe de menținerea ordinii în timpul studiului. Întâlnirile de rugăciune, laudă și mărturie sunt, de asemenea, benefice din punct de vedere spiritual pentru cei care se străduiesc cu seriozitate să cunoască și să împlinească voia lui Dumnezeu.

Misiunea Bisericii

Misiunea actuală a bisericii are trei aspecte. În primul rând, ea constă în desăvârșirea [greacă: echiparea completă] sfinților pentru o viitoare lucrare de slujire. (Efeseni 4:12, 13) În al doilea rând, este de a dezvolta în fiecare membru roadele și harurile caracterului creștin. (Galateni 5:22, 23; 2 Petru 1:5-8) În al treilea rând, este de a fi martorul lui Dumnezeu în fața lumii cu privire la împărăția binecuvântării lui Cristos, care este acum atât de aproape. Matei 24:14

În prima parte a analizei noastre asupra acestui subiect, am remarcat aceste cuvinte ale lui Isus adresate lui Petru: „Pe această piatră îmi voi zidi

Biserica.” (Matei 16:18) Ceea ce este „zidit” la timpul potrivit ajunge la desăvârșire. Nu este voia lui Dumnezeu ca „zidirea” Bisericii să continue la nesfârșit. Prin urmare, nu este vorba ca toți cei care vor obține vreodată mântuirea prin Cristos să devină membri ai Bisericii. Însăși semnificația cuvântului „biserică” [în greacă: „ekklesia”] este „chemare în afară” și este contrară acestui concept al scopului lui Dumnezeu în prezent. Biserica este „chemată în afară” din lume. (1 Corinteni 1:26; 1 Petru 2:9) Ea va fi „puțină” la număr, o „turmă mică”. (Matei 7:13, 14; Matei 22:14; Luca 12:32) Nu este planul lui Dumnezeu să convertească lumea în general până la venirea împărăției Sale promise. Matei 6:10

„Tu ești Cristosul”, a mărturisit Petru, „Fiul Dumnezeului celui viu”. (Matei 16:16) Această expresie îl identifica pe Isus cu promisiunile mesianice din Vechiul Testament și indica faptul că Petru l-a recunoscut în mod corect pe Isus ca fiind Cel pe care Dumnezeu L-a trimis pentru a împlini acele promisiuni. Pentru a înțelege clar întregul scop divin prin biserică, este esențial să ținem cont de promisiunile Vechiului Testament referitoare la Cristos; căci biserica este chemată din lume pentru a fi asociată cu El în împlinirea acelor promisiuni. Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile pământului.” (Geneza 22:18) În Galateni 3:16, Pavel ne informează că această „sămânță” a promisiunii este Cristos. Apostolul ne oferă informații suplimentare cu privire la sămânța promisiunii. În Galateni 3:27 și 29 citim: „Toți cei care ați fost botezați în Cristos v-ați îmbrăcat cu Cristos. ... Și dacă sunteți ai lui Cristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori conform promisiunii.” Iată o dovadă

incontestabilă că cei care, prin consacrarea deplină de a face voia lui Dumnezeu, devin membri ai bisericii, care este trupul lui Cristos, și rămân credincioși până la moarte, vor face parte din „sămânța” promisă prin care toate popoarele vor fi binecuvântate. Apocalipsa 2:10

Înființarea Bisericii nu reprezintă împlinirea scopului lui Dumnezeu față de copiii oamenilor. Este doar începutul planului Său de a binecuvânta omenirea. În Iacov 1:18 ni se spune că Biserica este „un fel de primele roade” ale creaturilor lui Dumnezeu. Această expresie este folosită și în Apocalipsa 14:4 și se aplică celor care sunt asociați în cer cu Isus Hristos, „Mielul”, pe simbolicul Munte Sion, faza cerească a împărăției lui Dumnezeu. Apocalipsa 14:1; Evrei 12:22, 23

În capitolul 15 din 1 Corinteni, Pavel a subliniat foarte clar că speranța vieții, atât pentru Biserică, cât și pentru lume, depinde de învierea morților. Dacă nu ar exista învierea morților, a argumentat el, „atunci și cei care au adormit în Cristos au pierit”. (1 Corinteni 15:18) Cu toate acestea, el ne-a dat asigurarea învierii și a oportunității ca toți să dobândească viața veșnică, spunând: „Așa cum în Adam toți mor, tot așa în Cristos toți vor fi înviați.” 1 Corinteni 15:22

Apoi, Pavel arată că va exista o ordine sau o succesiune precisă în înviere. „Fiecare om în rândul său: Cristos, ca prima roadă; apoi cei care sunt ai lui Cristos, la venirea Lui.” (1 Corinteni 15:23) „Primele roade” la care se face referire sunt Biserica. În continuare, o traducere mai corectă a textului grecesc ar fi: „Apoi, cei [toți cei care nu fac parte din Biserică, fiecare în rândul său] care vor deveni ai lui Cristos în timpul prezenței Sale.” Cuvântul „venire”

din acest verset este tradus din cuvântul grecesc „Parousia”, care înseamnă „prezență”. Aceasta este o referire la cei o mie de ani ai împărăției lui Cristos, când El și Biserica Sa vor domni cu scopul de a distruge păcatul și moartea și de a oferi întregii omeniri ocazia de a accepta darul vieții oferit prin sângele Său vărsat.

Afirmația ulterioară a lui Pavel, care urmează imediat, este clară: „Apoi va veni sfârșitul, când El va preda împărăția lui Dumnezeu, adică Tatălui; când va fi desființat orice stăpânire, orice autoritate și orice putere. Căci El trebuie să domnească până când va pune pe toți dușmanii sub picioarele Sale. Ultimul dușman care va fi nimicit este moartea.” (1 Corinteni 15:24-26) Acesta este marele și supremul scop al lui Dumnezeu, care urmează să fie împlinit prin Cristos și prin Biserică — binecuvântarea „ă de mai târziu” care va ajunge la întreaga omenire atunci când zidirea Bisericii va fi fost finalizată.

Ceresc și pământesc

În învățătura sa despre înviere, Pavel dezvăluie că unii vor primi trupuri cerești, iar alții trupuri umane sau pământești — factorul determinant în fiecare caz fiind felul de „sămânță” sau „boabă goală” care este semănată. (1 Corinteni 15:37, 38) „Aceasta” sau „boaba goală” la care se referă Pavel este pur și simplu identitatea, ansamblul gândurilor și al caracterului unei persoane de-a lungul întregii sale vieți.

Cei care sunt pe deplin consacrați să împlinească voia lui Dumnezeu și sunt îngropați împreună cu Cristos într-o moarte sacrificială vor primi un trup „celest” sau ceresc la învierea lor. (1 Corinteni 15:40)

Acest lucru depinde de felul în care ei trăiesc în „noua viață” pe parcursul anilor rămași din viața lor pământească actuală. (Romani 6:4) Pe parcursul călătoriei lor pământești, ei învață să-și îndrepte „afecțiunea spre lucrurile de sus”; speranțele lor sunt cerești; prin credință, ei locuiesc simbolic împreună cu Cristos „în locurile cerești”. (Coloseni 3:2; Efeseni 1:3) Astfel, încă în timp ce se află în trup, ei „semină” trăsături spirituale. La înviere, aceștia primesc o răsplată cerească.

Majoritatea oamenilor, însă, nu sunt interesați de lucrurile spirituale. Acest lucru nu înseamnă că sunt neapărat răi. Majoritatea dintre ei nu sunt. Ei iubesc lucrurile bune ale pământului pentru că au fost creați ca ființe umane, pământești, iar Dumnezeu nu-i condamnă pentru că nu aspiră la lucruri cerești. Este în însăși natura lucrurilor ca aceștia, la moarte, să „semeze” o trăsătură pământească și, ca urmare, să fie înviați d , ca ființe umane, cu „trupuri pământești”. 1 Corinteni 15:40

Vorbind despre învierea Bisericii, descrisă mai târziu în Apocalipsa 20:6 ca „prima înviere”, Pavel a explicat: „Se seamănă în putrezire; se învie în nepierire; se seamănă în necinste; se învie în slavă; se seamănă în slăbiciune; se învie în putere; se seamănă trup natural; se învie trup duhovnicesc.” 1 Corinteni 15:42-44

La aceasta Pavel adaugă: „Există un trup natural și există un trup spiritual.” (1 Corinteni 15:44) Cu alte cuvinte, el vrea să ne facă să înțelegem că, atunci când descrie schimbarea de natură pe care o vor experimenta cei care participă la „prima înviere”, el nu sugerează că aceștia sunt singurii care vor fi înviați din morți, căci întreaga omenire va fi

recuperată din moarte, doar că aceștia vor primi trupuri naturale, pământești, umane.

Pavel își continuă învățătura, spunând: „Primul om este din pământ, pământesc; al doilea om este Domnul din cer. Așa cum este cel pământesc [cei care mor cu speranțe și dorințe omenești], așa sunt și cei pământești [în înviere]; și așa cum este cel ceresc [cei care își îndreaptă acum afecțiunea spre lucrurile cerești], așa sunt și cei cerești [în înviere].” 1 Corinteni 15:47,48

Pavel a încheiat această învățătură despre înviere, spunând: „Ceea ce este supus putrezirii trebuie să se îmbrace cu nepierire, iar ceea ce este muritor trebuie să se îmbrace cu nemurire. Așadar, când ceea ce este supus putrezirii se va îmbrăca cu nepierire, iar ceea ce este muritor se va îmbrăca cu nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: «Moartea a fost înghițită de biruință. O, moarte, unde este înțepătura ta? O, mormântule, unde ți-e victoria?» 1 Corinteni 15:53-55

Astfel, în câteva cuvinte, Pavel prezintă atât speranța Bisericii, cât și speranța lumii. Speranța în înviere a Bisericii este „slava, cinstea și nemurirea”. (Romani 2:7) Niciun om nu posedă nemurirea prin natură. Este o răsplată care va fi dată celor care urmează cu credincioșie pașii lui Cristos până la moarte. În Apocalipsa 2:10 citim: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.”

Chemarea și pregătirea acestora pentru împlinirea acestei speranțe glorioase în prima înviere au fost lucrarea lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt în timpul veacului prezent, începând cu Cincizecimea. Pavel explică, totuși, că atunci când acest lucru se va

împlini și ultimul membru al Bisericii, sau al „trupului” lui Cristos, va intra în slavă, atunci va veni timpul împlinirii acelor promisiuni glorioase din Vechiul Testament privind distrugerea morții: „O, moarte, unde este înțepătura ta? O, mormântule, unde ți-e biruința?” 1 Corinteni 15:55; Isaia 25:8; Osea 13:14

Pavel, citând din Isaia și Osea, ne asigură de scopul divin de a distruge marele dușman al omului, Moartea, și mormântul. Cuvântul „mormânt”, așa cum este folosit în Osea 13:14, este o traducere a cuvântului ebraic „sheol” și este echivalentul cuvântului grecesc „hades” din Noul Testament. Aceste cuvinte sunt traduse atât prin „mormânt”, cât și prin „iad” în diverse pasaje, însă sensul pe care îl denotă, în special cuvântul „mormânt”, se referă pur și simplu la starea de moarte sau de uitare, nu la un loc literal de chin. (Eclesiastul 9:10; Psalmii 115:17; Faptele Apostolilor 2:31) Astfel, înțelegem scopul divin față de omenire la care s-a referit Isus când a spus că „porțile iadului” – mormântul, moartea – nu vor birui Biserica. Matei 16:18

Ce asigurare minunată! Pe tot parcursul domniei păcatului și a morții, iadul — mormântul — a continuat să-și revendice victimele, dar în Apocalipsa 1:18 Isus ne spune că El are „cheile” iadului. El a dobândit aceste chei, dreptul de a deschide porțile iadului, prin propria Sa moarte ca Răscumpărător al omenirii. Când Biserica Sa va fi complet zidită, ea va fi asociată cu El în acordarea binecuvântărilor promise ale vieții asupra întregii omeniri.

Faptul că, între timp, atâtea milioane de oameni continuă să intre în moarte, în iadul biblic, nu îi va priva de aceste binecuvântări. Porțile iadului nu au

biruit pe Cristos; nu vor birui nici Biserica Sa; nu vor birui restul lumii; și nu vor birui nici pe Adam și pe toți cei care au murit de la Adam încoace. Prin puterea divină, aceste porți vor fi deschise larg, iar toți prizonierii Morții vor fi eliberați! Isaia 42:7; Isaia 49:9; Isaia 61:1; Luca 4:18

Aceasta, așadar, va fi lucrarea viitoare a Bisericii. Ce lucrare glorioasă va fi aceasta! Ce stimulent ar trebui să fie acum pentru a ne dovedi credincioși Domnului. Nu există pace sau bucurie mai mare pe care o poate experimenta cineva decât cea care rezultă din a fi în armonie cu Tatăl Ceresc și din a trăi o viață de devotament deplin față de El. Într-adevăr, există încercări, dar, așa cum ne amintește Pavel, acestea sunt, în realitate, „suferințe ușoare” care durează „doar o clipă”, în comparație cu „greutatea veșnică a slavei” pe care Domnul a promis-o. 2 Corinteni 4:17, 18

Este un privilegiu binecuvântat să fim numărați printre cei „chemați”, adică Biserica, în prezent. Cu siguranță, Dumnezeu își binecuvântează poporul, mai ales prin faptul că le revelează frumusețile planului Său de mântuire. Cât de recunoscători suntem că, prin Cristos și Biserica Sa, întreaga lume va avea ocazia să se bucure de binecuvântările pe care Domnul le-a rânduit pentru ea — binecuvântări ale restabilirii, așa cum le-a descris Petru, „pe care Dumnezeu le-a vestit prin gura tuturor sfinților Săi profeți, încă de la începutul lumii”. Faptele Apostolilor 3:21

Având în vedere planul armonios și plin de iubire al lui Dumnezeu pentru mântuire, atât pentru Biserică, cât și pentru lume, prin care unele dintre aceste frumuseți ne-au fost deja revelate în Cuvântul Său,

putem înțelege foarte bine și împărtăși sentimentele marelui apostol Pavel când a scris: „O, cât de mari sunt bogățiile, înțelepciunea și cunoștința lui Dumnezeu! Cât de imposibil ne este să-l înțelegem hotărârile și căile! Căci cine poate cunoaște gândurile Domnului? Cine știe destul ca să-l dea sfaturi? Și cine l-a dat atât de mult încât să trebuiască să-i înapoieze? Căci totul vine de la El, există prin puterea Lui și este destinat slavei Lui. Toată slava să-l fie în veci! Amin.” Romani 11:33-36